

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2017. évi október hó 3. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet

A halált okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indított büntető ügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2017. évi április hó 24. napján kihirdetett 2.B.802/2015/37. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A vádlott testi sértés vétségeként értékelt cselekményét testi sértés büntett kísérletének minősíti [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés].

A vádlott büntetését 8 (nyolc) évi szabadságvesztésre és 8 (nyolc) évi közügyektől eltiltásra súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés tartamába.

I n d o k o l á s:

A Nyíregyházi Törvényszék ítélete ellen az ügyész téves jogi minősítés (könnyű testi sértés vétsége helyett súlyos testi sértés büntettének kísérlete) és a büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést.

vádlott és a védője a kiszabott büntetés enyhítése céljából éltek a jogorvoslati jogukkal.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartva az elsőfokú ítélet megváltoztatására tett indítványt. Kifejtette, hogy a törvényszék kizárólag az erőbehátás mértékét vizsgálta és ebből vont le azt a jogi következtetést, hogy a **sértett1** sérelmére elkövetett bűncselekmény a könnyű testi sértés vétségét meríti ki. Álláspontja szerint a **sértett1** talppal történő hátba rúgása, elesése, majd ököllel való arcon ütése magában hordozza a 8 napon túl gyógyuló sérülés keletkezésének lehetőségét, figyelemmel a helyszín talajára is, és mivel a sérülések csak 8 napon belül gyógyultak, ezért ezen bűncselekmény helyes jogi minősítése súlyos testi sértés büntettének a kísérlete. Indokoltnak tartotta a vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítását.

A védő ezzel szemben azzal érvelt a másodfokú eljárásban, hogy nincs törvényes alap az 1. tényállásban írt cselekmény jogi minősítésének a megváltoztatására és a vádlotti beismerést figyelembe véve, értékelve a büntetlen előéletet, amit álláspontja szerint a törvényszék elmulasztott, a büntetésnek nemhogy a súlyosítása, hanem annak az enyhítése szükséges.

Az ítéltábla a törvényszék ítéletét a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 361. §-ában írt nyilvános ülésen bírálta felül az azt megelőző bírósági eljárással együtt, a Be. 348. §-ának (1) bekezdése értelmében. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást az eljárási szabályokat betartva folytatta le. A tényállást a vádlott részbeni

beismerő vallomására, a kihallgatott tanúk nyilatkozatára és az igazságügyi orvos- és elmeorvos-szakértői véleményekre alapította, az orvosi dokumentumok mellett. A feltárt bizonyítékokat egyenként és összességében megvizsgálta, a logika szabályait szem előtt tartva értékelte. Indokolási kötelezettségét a szükséges mértékben teljesítette.

Az iratok tartalmára figyelemmel a Be. 352. §-a (1) bekezdésének a/ pontja alapján a tényállás a következők szerint kiegészítendő:

vádlott nem szenved tudatzavarban, elmebajban, betegségről személyiségzavarban, kóros szellemi hanyatlásban.

sértett1 1979. július 23. napján, míg **sértett2** 1962. június 4-én született.

A koponyatrauma és **sértett2** halála között közvetlen ok-okozati összefüggés van. E **sértett** sérülése olyan súlyos volt, hogy az ideje-korán érkezett szakszerű orvosi segítségnyújtás a **sértett** életét csak meghosszabbíthatta, de nem menthette meg.

Ezen kiegészítésekkel a tényállás megalapozott és a Be. 352. §-ának (2) bekezdése alapján irányadó a másodfokú eljárásban.

A törvényszék okszerűen következtetett **vádlott** bűnösségére. Az elkövetett bűncselekmények jogi minősítése is részben helyes és törvényes.

Az irányadó tényállás alapján **vádlott** **sértett1**-et teljesen meglepetésszerűen, hátulról talppal, a közepesnél kisebb erővel hátba rúgta, amitől a **sértett1** hasra esett, majd amikor felállni akart kis erővel, ököllal arcon ütötte. A **sértett1** az útestre esésének tompítására nem volt felkészülve. A vádlott még ez után is folytatta **sértett1** bántalmazását. Cselekményével csak akkor hagyott fel, amikor a **sértett** kilátásba helyezte, hogy telefonján értesíti a rendőrséget.

Mindebből - a másodfokú bíróság álláspontja szerint - az a következtetés vonható le, hogy reális lehetősége volt a tettlegettség következtében a **sértett** 8 napon túl gyógyuló sérülése elszenvedésének, amelybe a vádlott belenyugodott. Ezért a vádlott cselekménye, amelyet **sértett1** sérelmére elkövetett, a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. §-a (1) bekezdésében meghatározott, de a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő súlyos testi sértés büntette Btk. 10. §-ának (1) bekezdése szerinti kísérletének minősül. Az, hogy a **sértett1** nem 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedett, nem a vádlott szándékán múlt, hanem kizárólag a véletlennek köszönhető.

sértett2 sérelmére elkövetett szintén testi épség elleni és fatális következménnyel járó bűncselekmény jogi minősítése helyes, annak jogi érvei is, melyet az elsőfokú bíróság a 3/2013. Büntető Jogegységi határozatra utalással az emberölés büntette és a halált okozó testi sértés büntette elhatárolása kapcsán fejtett ki. Megjegyzi az ítéletábra, hogy ezen bűncselekmény jogi minősítését a vádlott és a védője sem vitatta.

Az elsőfokú bíróság a halált okozó testi sértés büntette kapcsán azon a jogi állásponton volt, hogy a vádlottat a halálos eredmény vonatkozásában a gondatlanság súlyosabb foka, a tudatos gondatlanság (luxuria) terheli. Az ítéletábra ezzel nem értett egyet.

A tudatos gondatlanság és a hanyagság (negligencia) elhatárolásakor annak van jelentősége, hogy az elkövetéskor a vádlott tudata átfogja-e a **sértett** halála bekövetkezésének a lehetőségét, illetve a

halálhoz vezető következményt azért nem látta előre, mert elmulasztotta a tőle elvárható figyelmet, körültekintést. A törvényszék az indokolásában a vádlott elkövetés utáni magatartásából vonta le azt a következtetést, hogy **vádlottat** a tudatos gondatlanság terheli a halálos eredményért, azonban ez téves. Az elkövetéskori tudattartalmat kell irányadónak tekinteni.

A vádlott ellökte, majd egy ízben a fején megrúgta sértett²-t. A rúgás legalább közepes erővel érte a koponyát. Ebből nem lehet következtetni arra, hogy a vádlott aktuális tudatában felmerült a **sértett** halála bekövetkezésének képzete. Tudatos gondatlanság csak abban az esetben állapítható meg, ha az elkövető könnyelműen bíz az eredmény elmaradásában és ezt valamilyen konkrét körülményre (saját ügyessége, képessége) alapozta. Az ügyben erre vonatkozó adatok nem állnak rendelkezésre, a vádlott csak a véletlenben bízhatott. Amennyiben a tőle elvárható kellő gondosságot tanúsít a vádlott, fel kellett volna ismernie a **sértett** halála bekövetkezésének a lehetőségét. Így a vádlottat - az ítéletábra álláspontja szerint - a gondatlanság enyhébb formája (negligencia) terheli.

Az elsőfokú bíróság jórészt feltárta a bűnösségi körülményeket, amelyek azonban helyesbítést igényelnek:

sértett¹ megbocsátásának van enyhítő hatása, továbbá annak, hogy a sérelmére elkövetett bűncselekmény kísérleti szakban maradt.

Mellőzendő a súlyosító körülmények sorából a gondatlanság súlyos foka.

A védő a perbeszédében kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a vádlott javára a büntetlen előéletet. A törvényszék helyesen a vádlott fiatal felnőtt korát vette figyelembe a büntetéskiszabás során **vádlott** javára és nem a büntetlen előéletet, amivel egyetért az ítéletábra.

A másodfokú bíróság álláspontja az, hogy a törvényszék nem értékelte a súlyának megfelelően a két bűncselekmény rövid időn belüli elkövetését és azok teljes motiválatlanságát, amivel egyik **sértett**nek sem adott esélyt a védekezésre. Jelen esetben nem a könnyű testi sértés vétségeként értékelt cselekmény megváltozott minősítése indokolta elsősorban a kiszabott büntetés súlyosítását, hanem az általános megelőzési cél előtérbe helyezése az egyéni megelőzés mellett a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési cél elérése. Ez az, ami miatt a halmazati szabályokra figyelemmel, kiindulva a középértékből, a fölött határozta meg a szabadságvesztés mértékét az ítéletábra a rendelkező részben írtak szerint.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát is felemelte a szabadságvesztéshez igazítva a másodfokú bíróság.

A büntetés súlyosítása folytán az enyhítés irányában előterjesztett fellebbezések nem vezethettek eredményre.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Be. 372. §-ának (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb helyes és törvényes rendelkezéseit a Be. 371. §-ának (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatás további beszámítása a Btk. 92. §-ának (1) és (2) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2017. október 3.

Dr. Elek Margit sk. tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó bíró,
Dr. Szabó József sk. bíró

Záradék:

A Nyíregyházi Törvényszék 2.B.802/2015/37. számú ítélete a másodfokú ítéletben írt változtatásokkal jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2017. október 3.

. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

-kiadó-